

saar Henseende — er den, at jeg tror, at, naar et saadant Spørgsmaal som dette reises her i Thinget, saa udbredes der blandt den Del af Mandstabet, som ikke er beskaftet af den bedste og alvorligste Interesse for at gjøre sin Pligt, urigtige Forestillinger om, hvorledes de ville have at stille sig under deres Tjeneste. Den skjøde Ketrut i Aalborg, sørgelig Skuffelse, var aabenbart en Fremtoning af, hvad noget Saadant kan føre til. Han var aldeles utvivlsomt en Simulant og en daarlig Person. Der kom ogsaa den uheldige Omstændighed til, at hans Befalingsmand ogsaa viste store Feil fra deres Side, og disse Forhold tilfammen førte til dette i den Tid meget omtalte Forhold; men den bekendte skjøde Ketrut vilde neppe have drevet sin Ojenstridighed saa vidt, dersom ikke han var bleven støttet af Personer, som stode udenfor, og som misbrugte deres ansvarløse Stilling til at inspirere ham paa en Maade, som tilfids blev farligst for ham selv. Jeg har nu ikke den Mening, at vi just skulde friste Ketruterne til at optræde paa den Maade, som denne enkelte Person optraadte paa. Det var jo et meget grelt Tilfælde; men ved offentlig her i Thinget at fremdrage en saadan Sag, som den ærede Forespørger har fremdraget ved sin Forespørgsel, vækker man let urigtige Forestillinger, og jeg tror, at man ved at gaa frem paa den Maade, som jeg vilde have anbefalet det ærede Medlem at benytte, nemlig at henvende sig privat til Krigsministeren, sikkert vilde have faaet de rette Styldige dragne til Ansvar end ved den Undersøgelse, som nu foranlediges derved, at Forholdet er blevet draget offentlig frem her i Thinget, thi de, som muligvis maatte have forset sig, ville nu ved at gjøre sig bekendte med, hvad der her er sagt, kunne forberede sig og dække sig imod de Klager, som eventuelt ville blive reiste imod dem, hvilket de ikke havde villet kunne gjøre, naar Krigsministeriet var kommet med sin Undersøgelse, uden at de Raagjældende vidste, hvad det var, det dreiede sig om at undersøge; dette er et Moment, som jeg ogsaa tillægger nogen Betydning. Hvis jeg havde haft Leilighed dertil, inden den ærede Forespørger fremkom med sin Forespørgsel, saa vilde jeg have raadet ham i den Retning, som jeg her har antydet; men desuagtet bebrejder jeg ham ikke, at han er fremkommen med Forespørgselen, thi jeg tror, at vi Rigsdagsmænd, naar vi finde Noget, som ikke er, som det bør være, have den Pligt

at paatale det paa den Maade, som vi tro gavner Sagen bedst. Jeg vil sluttelig gjentage mit Spørgsmaal til den ærede Forespørger, om han ikke maatte finde sig foranlediget til at nævne de Klager, hvorfra han har sine Meddelelser om de Misligheder, som han har paaklaget.

Svar: Jeg tror ikke, at det i alle Tilfælde er ganske rigtigt, naar der sker store Misbrug af Embedsmyndighed, at man saa skal lide sig stille hen paa Hofesokker til Ministeren for at fortælle ham det, fordi det ellers skulde vække ondt Blod i Landet. Jeg tror, at der er Tilfælde, der skulle paatales høit og tydelig her i i Thinget for hele Landets Ører, for at de, der tro sig ubeskyttede, kunne vide, at de ere beskyttede netop hos vedkommende Minister, der her har Leilighed til at tale. Forespørgselen har iøvrigt gjort sin tilfugtede Nytte, da den høitærede Krigsminister har erklæret, at det baade skal blive undersøgt og straffet efter Loven. Det er jo Alt, hvad man kan forlange. At der kan gives Tilfælde, hvor det kan være godt at give Ministeren private Meddelelser, indrømmer jeg. Men jeg paastaar tillige, at det ikke er rigtigt i alle Tilfælde og navnlig ikke i et saadant Tilfælde, som her foreligger. Hvis blot det Halve af, hvad den ærede Forespørger har meddelt, kan holde Stik, saa er det mere end tilstrækkeligt til, at det offentlig bør komme frem. Det var iøvrigt ikke derfor jeg tog Ordet, men jeg kom nærmest til at tage Ordet ved at høre det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds (Sagb), og det undrer mig, at den ærede Krigsminister ikke har taget Ordet imod ham, da jeg har den Opfattelse, at den ærede Krigsminister er af en ganske anden Mening end han, og at der endog kan være Tale om, hvis det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, at han bør tiltales og straffes efter sine egne Selvbekendelser idag. Man har hans egne Selvbekendelser at holde sig til; det kan vel siges, at det er meget længe siden, men man ser jo, at saadanne gamle Syndere, naar en Tid er gaaet, gaa i sig selv og komme og beskænde, men saa tager Øvrigheden dem gjærne under Behandling; og i Militærverdenen gjælder vel det Samme som ellers. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem gjentagne Gange siger: „Mine Herrer“. Hvem er mine Herrer? Jeg spurgte mig selv: Er det hele Thinget eller en vis Retning